

Το στοίχημα

Περνούσα καθημερινά από τη Δαιδάλου. Πάντοτε βιαστική γιατί, νιοστά τετράγωνα πιο κάτω, με περίμενε η δουλειά μου. Ένας ήχος από ακορντεόν περνούσε -από τον αέρα- μέσα στο αίμα μου μέχρι που έφτανα στην Πλατεία Ελευθερίας. Ήταν το χαρακτηριστικό εκείνο σημείο που η κλωστή της μουσικής έσπαγε και με παράδινε σε ένα βουητό από κόρνες, κλάξον και λιπαρά χαιρετίσματα.

Λίγο πριν τα Χριστούγεννα πρέπει να ήταν. Είχα να διατρέξω τη συνήθη διαδρομή, με τα πόδια, και να φτάσω στο φροντιστήριο για να παραδώσω εγκαίρως ό, τι διορθωμένα γραπτά φύλαγα –ως τότε- στα σπάργανα. Δυο απέραντα ερωτηματικά μάτια, στον τόνο της καστανιάς, και ένα τσίγκινο καπέλο απλωμένο στα σκαλιά ενός εμπορικού –που είχε κατεβάσει ρολά- με σταμάτησαν.

Εάν μου πει γιατί χαλάει τον κόσμο. με τις πυγολαμπίδες της, ίσως να παρακάμψω τη βροχή. Να αφήσω το βήμα μου να χαλαρώσει και, γιατί όχι;, να γίνω μια χειμερινή κολυμβήτρια στις όχθες του σκοπού που τόσο αδέξια· μα τόσο επίμονα· υποθάλπει κάτω απ' τη μύτη του ιδιωτικού φρουρού του απέναντι πολυκαταστήματος. Αλλά θα ξέρει; Θα ξέρει να μου πει για το γαλάζιο κρίνο; Και λίγο ακόμη πέρα· θα θέλει; Θα θέλει να αφήσει τα παιχνίδια της και να μου δώσει μια γουλιά από τη φωνή της;

—Αυτή είναι η μοίρα της μουσικής; Ρωτάω.

—Αυτή.

—Και, εάν επιτρέπεται, εκείνο που δεν λέγεται, πώς είναι;

Η μικρή τσιγγάνα κοκκίνισε και, έπειτα από λίγο, σώπασε. Την είδα, έτσι απότομα, να κλειδώνει στον εαυτό της και ντράπηκα. Έκανα να βγάλω κάτι ψιλά να τα ακουμπήσω στο τσίγκινο καπελάκι που είχε στρώσει στα σκαλιά αλλά η φωνή της ξαναγύρισε.

—Θα μου πάρεις μια τυρόπιτα;

—Αυτή είναι η μοίρα της μουσικής; Ρωτάω.

—Αυτή.

—Και, εάν επιτρέπεται, εκείνο που δεν λέγεται, τι είναι; Πέρασα στη ζώνη του κυκλώνα. Κοίταξα τους ώμους της. Δυο λιανούς σιταρένιους λόφους που δεν ανέπνεαν. Τους πλάκωνε, σαν άλλος σταυρός, το ακορντεόν της.

—Λες για τα *Κύματα του Δούναβη*; Με απόπλισε. Το κέρδισε το στοίχημα.

Κάναμε μια στροφή, τρία βήματα πίσω απ' το άδειο τσίγκινο καπέλο· βρεθήκαμε στο φούρνο του Γρηγόρη.

«Μια τυρόπιτα για το γαλάζιο κρίνο», είπα της πωλήτριας.

«Με σουσάμι!», συμπλήρωσε ο γαλάζιος κρίνος.

Προτού προλάβω να πληρώσω· Προτού προλάβω να ρωτήσω το όνομα του· ο γαλάζιος κρίνος χάθηκε μέσα στο δρόμο. Αλλά τα μάτια εκείνα, τα απέραντα ερωτηματικά -στον τόνο της καστανιάς- και το κροτάλισμα της παπαρούνας, τα κουβαλάω, μέσα μου, ακόμη.